

Kapitola 2

Severní Atlantik, nedaleko pobřeží Skotska Současnost

Nad sto stop dlouhým rybářským traulerem kvílely větry o síle vichřice a hvízdaly mezi stěžni a trámy, jež se tyčily nad palubu. Šlehalo loď směsí deště a mořské pěny, bičovaly okna můstku svými oslepujícími provazy a proměňovaly moře za lodí v nekonečné pole bíle zpěněných vln, převalujících se pod těžkou olověnou oblohou.

Silná bouře nad Atlantikem, která na krátkou dobu přerostla v hurikán, docestovala až na sever k ostrovu Newfoundland a potom zase zpátky k pobřeží Irska. Byla to teprve druhá bouře takové síly, která v posledních několika desetiletích došla až k Britským ostrovům, a dorazila sem rychleji, než očekávala kterákoli z předpovědí.

Na můstku trauleru se schovávali tři muži. Jeden se držel kormidla, druzí dva se snažili chytit čehokoli, co jim pomůže udržet se na nohou.

„Udržuj kurz,“ halekal kapitán na kormidelníka.

„Snažím se,“ odpověděl mu námořník. „Ale vítr mění směr, kapitáne. Za chvíli nás to dočista sfoukne.“

Oba muži hovořili s hlubokým skotským akcentem, podpořeným dlouhými léty severského odkazu. A i když dělali, co mohli, trauler začínal mít vážné potíže.

Když překonal dlouhý hřeben vlny a spustil se šikmo dolů za ni, loď se naklonila k pravoboku tak ostře, že jí hrozilo převrnutí. Kormidelník neměl jinou možnost než strhnout kormidlo dolů a pohybovat se spolu s vlnou.

I přesto se zdálo, že se loď snad zvrhne, dokud se příď nezaryla do údolí vlny. Potom trup hlučně zasténal, nos trauleru se obrátil vzhůru a vyprostil se z mořské vody, která ho málem spolkla.

Kapitán se rozhodl využít krátkého okamžiku stability a rychle se přesunul k navigačnímu zařízení. Pro jistotu se oběma rukama opřel o pult a zadíval se na displej. Radiolokační paprsek ukazoval ještě intenzivnější dešť na severu a jinak nic. Jen východním směrem zaznamenal menší počet kontaktů a skalnaté pobřeží ostrova Skye.

Když se přiblížili k hřebeni další vlny, vítr proti nim vrhl sprchu mořské vody. Dopadla na okno s rachotem krupobití. „To není dobré,“ odtušil kapitán. „Takhle se za mys nikdy nedostaneme. Potřebujeme se před tou bouří někam schovat.“

Proti tomu měl výhrady třetí člověk na můstku, muž jménem Vincennes. Se svou drobnou, štíhlou postavou a kulatým obličejem jemných rysů nepůsobil právě náročným dojmem, jeho pronikavé oči však vyzařovaly neobyčejnou autoritu. „Žádné odchylky od kurzu,“ pronesl, přistoupil blíž ke kapitánovi a zatukal prstem na displej. „Plujeme do Dunveganu.“

Vincennes nebyl ani důstojník, ani nepatřil k posádce, ale za plavbu si zaplatil a do své destinace se hodlal dostat za každou cenu.

„Poslouchejte mě,“ oslovil ho kapitán. „Bouře už se posunula tak daleko, že teď fouká vítr od severovýchodu. Ostrov Skye se momentálně nachází mezi námi a nejhorším nečasem. Ale sotva mineme maják na Neist Pointu, vlny budou ještě dvakrát větší a vítr nám začne z lodi trhat zařízení. Věci, které potřebujeme – antény, radarové stožáry, záchranné čluny. Jedna zlá vlna a přijdeme o okno nebo dveře a začneme nabírat vodu. Rozumíte mi?“

Vincennes na něj mlčky zíral.

Pro případ, že by to ještě úplně nepochopil, dokončil kapitán myšlenku za něj: „Dnes už se do Dunveganu nedostaneme. Rozhodnout se musíme jen o tom, jestli strávíme noc schovaní někde v zátocce, nebo se budeme topit tady venku.“